

Валери Иванов

Майка¹

1. Подпоручик Димчо Дебелянов загива 29-годишен в боя край Демир Хисар, в Първата световна война, на 2. 10. 1916 г. Майката на поета умира през 1913 г. Поемата е реминисценция по едноименната скулптура на проф. Иван Лазаров в родната им къща в Копривщица.

Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил.
Чака в мрака бедна, дрипава старица –
с притисната глава о студената стена...

Своя син тя чака –
от фронта, лейтенант.
И готова е да чака още, още...
в този мрак, с очи немощни.

Отнейде глъхнат глухи стъпки,
жената скача, но... уви!
След парещите нервни тръпки –
несретни... майчини сълзи.

А небето горе – черно. Черно!
Сякаш в траур я топи.
Няма го Димчо... и безутешно,
прокоба – сянка – мислите гнети.

„О, боже, боже!“ – в безмерна горест,
в сиротен хрип отекват молебни слова,
в очите блесват гневни мълнии,
надежда гасне в клетата душа.

Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил.
Чака в мрака бедна, дрипава старица –
с притисната глава о студената стена...

Всуе... И времето отлита скверно,
от студ сковани – нощите немеят...
Тя безконечно чака – упорита, верна –
да й прошепнат, че убит е той – не смеят...

Великомъченица, изнурена, горда,
притваря клепки старата едва,
а вятърът свисти като флигорна,
ехиден – ниско в пустошта.

Устните мълвят: „О, сине!“ ,

сълзите текат, ръцете съхнат...
И сякаш никой няма вяра да ѝ вдъхне!
Удар. Стон. След миг кръвта ще рукне!
Финал... Като в легенда свята,
оттътва подир мъртвите скрижал:
„Полунощ е. Всичко спи.
Мракът чер воал е пак разперил...“

За миг да помълчим пред свободата...
Геройска смърт поетът е намерил!

2 октомври 1973 г.

КРАЙ

© 1973 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11059>]